

Kis fiúcska és leányka (jön, kézenfogva megállanak a szobor előtt):

— Ifjak, leányszívek
Nyíló rózsabokra,
Két kezed szívünket
Simogatja, fogja.
...S mint a bókor mélyén
Kis madárka fészke:
Ugy pihen szivecskénk
Mária, kezében!
Mint madár: fészében!

Idős özvegy nő (jön a szobor elé):

Te vagy az aggoknak
Örök ifjúsága,
Te vagy a bánkódók
Derűs boldogsága.
Te vagy az árváknak
Örök Édesanyja,
Ki hozzád menekszik,
Szived el nem hagyja:
Mária...

Magyar ruhás fiú és leány (13—14 évesek jönnek, letérdelnek):

— Nincs árvább nálunk,
Szegény magyaroknál...
Oh, Anyánk, ha hozzánk
Ujra lehajolnál:
Védő két kezeddél
Fölemelnél minket,
Hatalmad elúzná
Sok-sok ellenünket!
Fölvirulna újra
Szent István Országát!
Könyörülj! hallgass meg
Hazánk Pátrónája;
Mária!

(Ének: Hiszen első szent királyunk felajánlott minket... Majd függöny.)

M E S E D É L U T Á N

Az édesanyja

Tudjátok ugyebár, hogy kik voltak a kis Jézus szülei? Édesanyja Szűz Mária, nevelőatyja pedig Szent József volt, aki ácsmesterséggel kereste a kenyerét, Názáret városában. Itt növekedett a gyermek Jézus szüleinek örömére és büszkeségére. Lassanként megtanulta Ő is az ácsmesterséget és szorgalmasan segített nevelőatyjának a munkában.

Egy rossztermésű esztendőben azonban nagy nyomorba jutottak Názáret lakói. Nagy szegénységbe jutottak a kis Jézus szülei is. Egy alkalommal, amikor napi munkájukat befejezték s asztalhoz ültek, hogy vacsorához lássanak, a gyermek Jézus észrevette, hogy édesanyja neki terített csak az asztalnál, s amijük volt, elébe tálalta.

A kis Jézus azonban észrevette ezt s így szólt anyjához:

— Miért nem költitek el vacsorátokat ti is velem, atyámmal, mikor eddig mindig együtt ettük meg esti ételünket?

Az Istenanyja megsimogatta jószívű gyermeke fürtös haját s így válaszolt:

— Atyád és én már elköltöttük esti ételünket. Ez, amit asztalra tettem, már mind a tied.

A kis Jézus azonban jól tudta, hogy mi az oka annak, hogy szülei nem vele együtt fogyasztották el szerény vacsorájukat. Hetek óta nem volt munka, nem készült ágy, asztal, szék, szekrény, bölcső a műhelyben. A kis Jézus csendesen fohászkodott Mennyei Atyjához, majd megvacsorázott csendesen.

Mikor aztán álomra hajtották fejüket, a kis Jézus csakhamar úgy tett, mintha már aludna, pedig még egyre azon gondolkozott, hogyan segíthetné ki szegénységükből jó szüleit. Amint így gondolkozott, nemsokára halk beszédet hallott a szobában.

— Az utolsó darab kenyeret adtam oda — sóhajtott Mária, — holnap már nem tudom, mit adunk a Gyermekeknek...

— Ne csüggedj Mária, velünk az Ur, aki eddig is megsegített bennünket...

A kis Jézus még sokáig nem aludt el, hanem forró imában kérte Mennyei Atyját, hogy hallgassa meg kérését s adjon munkát nevelőatyjának.

A jó Isten meg is hallgatta egyszülött Fiának kérését s másnap már korán reggel egyre-másra jöttek a munkát rendelők. Többek között valami sürgős munkát kellett

Szent Józsefnek elkészítenie. Gondolhatjátok, milyen boldog volt a kis Jézus, hogy kérése meghallgatásra talált az Atyánál. Nagy serényen ő is neki látott a munkának és segítségére sietett nevelőatyjának, hogy minél előbb készen legyenek a munkával.

Bizonyosan nem volt akkor boldogabb gyermek Názairetben a kis Jézusnál.

Anyák Napijára

Kelemen László költeménye.

*A mai napon összegyűltünk,
Hogy Téged, Anyánk felköszöntsünk,
Feléd fordulva versben, dälban,
Téged dicsérünk szakadallan.*

*Ó, szent szeretet, tiszta jóság.
Gyümölcsöt adó lehajlós ág.
Ó, Édesanya, édességes,
Szébb mindeneknél, ékességes!*

*Te velünk vagy, ha kél a reggel,
Ut-egyengető hüs kezekkel;
És mellettünk állsz alkonyattal,
Altatgató, derüs ajakkal.*

*Ha játszunk, ott vagy játékunkban,
Ha alszunk, ott az álmainkban;
Imádkozol s a baj nem ér el,
A közelséged nevel, érlel.*

*Ó, szent szeretet, tiszta jóság,
Gyümölcsöt adó lehajlós ág,
Ó, Édesanya, édességes,
Szébb mindeneknél, ékességes!*

*A gond veled kél s véled alszik:
»Kató, jaj mért köhög annyit? ...«
»A Pista rossz bizonyítványa ...«
»Már Pali uj ruhát kívánna ...«*

*Napjaiä így mulnak, jönnek:
Életed hitel a jövőnek!
Számodra mi mindent megérünk:
Te bennünk és mi Benned élünk.*